NOVELLER

MARIA MAKLAKOVA

En knarrande pall och klapprande tangenter

En knarrande pall och klapprande tangenter är vad som hörs av henne. Tolketikens tjocka vägg är fortvarande mellan henne and andra. Förr i tiden var hon föraktfull för människornas dumhet, numera är hon föraktfull igen, men tiden har slipat av arrogansen, tiden och skammen. En stad ligger öde i hennes fantasi, den stora hamnstaden där hon växte upp och lärde sig sticka och spela piano. På gamla familjefoton känner hon inte igen sig själv, det är någon annan.

Idag är det varmt, men sommaren kommer inte vara som förra. Tiderna har förändrats. Man tömmer sitt liv på allt onödigt när man blir äldre. Att leva på mindre än en skata är ett önskemål, lätt och rusig, läsa som galen och spela alla dagarna. Hon tror att det är en mental avgiftning nu när hon slutat jobba, att hon hade tagit in för mycket dåligheter genom att uttala saker som andra sade på sitt modersmål. Modersmål, vilket konstigt ord, hon har inget modersmål. Det hon har är hennes brödmål och varför syftar det igen på mat som hon vill minska intaget av nu när inget intensivt mentalt arbete sänker blodsockret?

När det blir för varmt för öronen tar hon av sig hörlurarna, fast det undviker hon i det mån det går, för att hon inte vill störa grannarna. Det är nämligen så att hon aldrig spelar någonting utan avbrott, för att hon inte har något färdigt. Varje gång hon öppnar en not på notstället vill hon vandra en okänd stig, aldrig färdig, för då blir det dåligt, annars är det bra frasering i alla fall. I och för sig att ha ett billigt piano och ett som är dyrare fast trasigt är en bra ursäkt. Bara rörelsen bestämmer är en gammal regel för hennes improvisationer, bara då är hon fri och nöjd med hur det låter.

I adore Prokofiev, I adore Beethoven, mumlar hon innan hon somnar. Varför på engelska vet man inte, hon även skriver på engelska. Och hon läser på engelska. Hon hade en period då hon gjorde anteckningar från det hon läste. Det var inga romaner utan filosofi och mytologi och sånt man kallar andlig utveckling. Det ligger kartonger stapplade på bokhyllan med de anteckningarna. Varför inte bränna upp alltsammans? Hon försöker förgäves göra någonting utav dem. Det går inte ens läsa längre, intresset är borta nu.

Att känna hur hjärtat slår fortare vid en nyförvärvad och läst a vista not är en drog. Och det är en drog som kräver nya doser. Hur många gånger har hon suttit med ett fånigt ansiktsuttryck, lyckligt leende, halvöppen mun med blottade tänder, plågad, tårögd,

suckande, med blicken fäst på notstället. I adore Schumann, viskar hon sen vid läggdags. Det händer att hon rusar till pianot efter att ha lyssnat på något på youtube. Hon är kräsen, har sina favoriter, vars energi sipprar liksom in och smittar av sig.

Hon hade velat lära ut piano och även försökt, fast det inte gick så bra, den där väggen igen, en arbetsskada efter tolkningarna. Det når inte fram, vilket känns olustigt. Hon minns hur det var när hon gick i piano som barn. Slutdomen när hon var femton att hon inte lyckats att utveckla en bra teknik vad än det berodde på, så musikalisk som hon var. Hon minns åren då hon var utan piano. Det gick att leva ändå och kanske bli sjuklig, matt. Av pianolektioner i sin barndom minns hon vissa detaljer. Hennes lärare skojade om sin andra elev att hon var en elefant, så träffande. Själv fick hon beröm för hur bra och snabbt hon läste en ny not. Besatt av tonsättarens ande ville hon förtydliga, men efter flera omtagningar försvann den känslan och en självmedveten klumpighet satte in.

Hon vill klä sig lite finare och gå till ett ställe som har piano, sätta sig och aktivera regeln ”rörelsen bestämmer” och spela med full koncentration och utan självmedvetenhet, fast hon vågar inte. En period gick hon till jammet på en jazzklubb, men när hennes sociala osäkerhet blev för plågsam (den väggen igen) slutade hon.

Skammen kommer från känslan av misslyckande, för att man inte använt de gåvorna man föddes med på ett bra sätt. Ändå är hon inte olycklig. I adore Mozart, mumlar hon vid läggdags, klockan nio, när på sommaren ljuset sipprar in genom stängda persienner i höga fönstren. Stuckaturer, högt i tak, böcker överallt, slitet, aldrig välstädat, dammiga växter, oputsade fönster, än sen, hon skäms mindre för sånt.

Jag hade lärt känna henne innan jag blev inkallad. Kriget höll sig inom Ukrainas gränser då. Nu står jag på hennes begravning, en enda främmande bland de närmaste släktingarna. Jag var i hennes lägenhet, tapeterna var sönderrivna - av en katt, berättade hon. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till med utgånget tillstånd och hade ingen lust att återvända till hemlandet. Hon sade att jag fick gömma mig hos henne ett tag. Dagen efter fick alla gå under jorden och bara en vecka efter åkte jag fast och skickades till Polen. Under denna veckan i en bunker kunde vi prata en hel del medan vi satt där i väntan på att radioaktivitetsnivåerna skulle gå ner.

Hon tyckte att det var ett löjligt krig. Som om det inte angick henne. Äsch lägg av, skulle hon säga om jag anmärkte på det, Europa vill att kriget fortsätter- det håller Putin upptagen så han inte kommer hit. Jag såg ödets ironi i det hela snarare. Jag var ju i Sverige som student, inte tillfälligt skyddsbehövande enligt direktivet. Robotteknik…om jag bara visste att jag skulle hamna i en av de mobila grupper som skickades med AI

försedda drönare! Ja, det kan faktiskt urarta till ett högteknologiskt krig där det är maskiner som helt och hållet sköter dödandet.

Först vågade jag inte logga in på Dia som den digitala plattformen hette för att förnya mitt pass av rädslan att jag får en inkallelseorder, och att åka till Polen där vi hade konsulat kom inte på frågan, därför att man inte fick ut något pass utan registrering på inskrivningskontoret. Och så hamnade jag där bland andra stackare.

Hennes åsikt om kriget var ”dela upp längst floden Dniepr, vänster sida åt Ryssland, höger sida åt Ukraina.” Ett slags kompromiss mellan den ukrainska nationalismen och ryska chauvinismen. Problemet var att vissa tjänade på kriget, men också att de som ville få slut på det inte visste hur man gjorde. Hon sa så här: en gemensam fiende, en global utmaning eller en gemensam vän skulle underlätta. Vad kunde det vara för något? En ny pandemi, utomjordingar, kometen 3i Atlas som kom utifrån och som verkade ha en konstgjord inre struktur och konstigt beteende, liksom rationellt? En ny världsregering, som man tjatat om länge? Man sluter leden inför en gemensam fiende, fast hon med sin misantropiska och också apokalyptiska mentalitet skulle snarare tro att man ropar ”Snälla! Kom och befria oss från oss själva!”

Det var svårt att prata med henne, hon brydde sig inte om att ta pauser, det blev oändliga monologer.

”Under Antikrist är det fred. Putin ibland utmålas som det. Att alla demokratier i väst skulle förenas för att besegra Gog och Magog… för att besegra MAGA, någon skämtade på YouTube, tyder på ett nytt krig. Varningen om kriget kom för sent, liksom förståelsen att det var en varning till mänskligheten, att de märkligt regelbundna ljussignaler från yttre rymden var ett meddelande… Medvetande färdas snabbare än ljuset. Det finns många som har vetat att det inte var något nytt krig det handlade om- kriget slutade aldrig, det bara gick i en annan fas, så som det tolkas att vara ett krig mot den fria världen. Den fria världen är inte god nog för vissa, ryssarna till exempel har alltid velat förändra den, skapa rättvisa, fast alla försök att förändra världen utan att förändra människan leder till en katastrof. I och för sig så gjordes sådana försök, jag menar att skapa en ny människa, även efter Sovjets sönderfall, med hjälp av en filosofi, som smakade fadd kyrklighet, istället för den vetenskapliga ateismen…”

Jag var tvungen att bryta in: ”Ok, men du förnekar skillnaden mellan människor och djur, om du inte vill påtvinga rättvisan på hur vi ska leva.”
”Ju mindre man gör för att skipa rättvisan desto bättre. Jag kan acceptera orättvisor från ödet mycket lättare än något som tvingats på mig av en annan människa. Skillnaden

finns, vi har autonomi och illusion av makt över våra liv, eftersom vi är slutna kärl där anden är fånge samtidigt som den är herre, medan djur är öppna."
"Du tycker så tills någon starkare kommer och tar ifrån dig det som ödet har tilldelat."
"Ödets gåvor är ojämnt fördelade. Jag har inte förvaltat mitt, så det kvittar. Jag kanske kämpar emot, men min självbevarelsedrift är starkare."

Jag blev trött på våra diskussioner. Hon bara svamlade, det är något hon hade läst sig till, inte tänkt. Om ingen stoppade henne kunde hon fortsätta hur länge som helst, det är så hon blev ensam trodde jag. Våra samtal riskerade att urarta till meningslösa pseudopolitiska dueller:
"Vad är totalitarismen, ja de där som kämpar mot den fria världen? En form av främlingsfientlighet, när begäret stängs in i en sluten och isolerad feedbackloop. Jag menar begäret efter idealets förverkligande, vilket räknas som grunden för det som gör oss till människor. De kan bara en mycket enfaldig dialektik- slav blir herre, herre blir slav- de förstår inte att bara syntesen av eget och främmande kan åstadkomma harmoni och balans, och att det är bara världen, den besvärliga, farliga, obegripliga, som kan erbjuda den möjligheten."
"Om kaoset bryter in, om det är det du menar med faror, så kan detta sätta igång entropiska processer och de är oåterkalleliga."
"Å nej, naturen är klokare än så. Kaos på fabriken skulle få produktionen att stanna, men naturen…Ja förresten var Hegel rädd för kaosalstrande tomheten som lurade under ytan."
"Ja, men att naturen har inte löst kriget. Hur förklarar du det?"
"Det har med tiden att göra. När jag säger att kriget slutade aldrig, menar jag också att det inte finns något krig för naturen, bara minnen av att något hemskt hade hänt innan det blev som det blev."

Egentligen var jag inte säker på vilken sida hon stod. Hon liksom unnade Ukraina ett svek, en revolt. Storebrorsan står och hytter med pekfingret "nå, vill du vara snäll igen, då slutar vi, annars"… "nej, säger hon, jag vill inte vara som du, jag vill vara bland de där, de fria"…..Vilken frihet talar man om ? Landet har förvandlats till något mellan ett dårhus och koncentrationsläger- stängda gränser (fast man släppt ut de unga, förmögna till protest, eller som en skenmanöver att få det att likna ett försök till demokrati), tvångsrekryterade män som hinner dö innan de når frontlinjen.Vissa undrar om det är för det där unga män ska vara beredda att offra sina liv. Hon fattade inte resonemanget. Har man inte alltid försvarat den jordplätt som man tilldelats att leva på för rätten att hushålla där, även om slarvigt, tjuvaktigt, korrumperat? Hon unnade Ukraina ett svek mot förnuftet, eftersom det resonerade med hennes egna svek. Nu skulle hon vara osäker på vilka de fria var. Allting har vänts upp och ner.

Varningen utfärdades för sent, men hon som många andra anade att vi var inavlade idioter på av oss själva förorenade lilla planet och att allting vi var så stolta över omintetgjordes av skadan. Vår teknologi håller på att uppgraderas nu, äntligen. Den skyddande muren mellan oss och den intergalaktiska världen har rasat. Hon var säker på att naturen var med de och mot oss, kulturen ville hon inte uttala sig om, det var en frustration hon bar inom sig. Musiken dock kom inifrån, vilket var detsamma som utifrån för henne.

Kriget märktes inte så mycket i skogen. En hackspett satt på marken och petade efter någon delikatess i trädstammen. När den märkte henne dröjde den lite, flög upp på en gren och sedan i en bestämd kurva lämnade trädet. Hon släpade på en tung påse med trattkantareller- hade ingen korg- så många hade hon aldrig sett i november. Bra, tänkte hon, de kan förvällas och frysas in så det räcker hela vintern. Folk gick som vanligt med sina hundar. En gubbe frågade om hon hittade något och beklagade sig över att han inte såg trattkantarellerna för löven som täckte marken nu. Man ser inte, men man vet var de finns. Hon anade det som fanns omkring, hon kunde se det för sin inre syn även innan det blev känd. Det kan inte vara för bra att äta svamp ofta, tänkte hon. Radioaktivitetsnivåerna är mycket låga säger de, men ändå. Skogen ser friskare ut än på länge, vilket är hon glad över.

Elefantkvinnan är hemma. Jag hörde hennes stampande. Sjukskriven eller arbetslös tänkte jag. Jag är hemma därför att jag gjorde mig arbetsfri i förtid, så mycket oförbrukad kraft går till spillan. Det är redan vinter, så tidigt i år, första snön har fallit, det är alltid en gåva, inger en känsla av fullbordan, att ha äntligen fattat någon uppenbar sanning, närmast ett lyckorus. Kriget närmar sig ett slut, säger snön. Det är ett varmt täcke för de sårade och en svepning för de döda. Jag tänker på döden i samband med en monstera som jag förstört. Under pågående fasadrenoveringen fick jag flytta ner den från fönsterbrädan och knyta fast vid ett bordsben, eftersom den var på väg att falla och brytas ner. Eller snarare så var det han som knöt fast den. Det är därför som jag inte kom ihåg att knyta loss innan jag lyfte upp den, ganska ryckigt och med all min styrka, tillbaka till fönsterbrädan. De kraftiga stjälkarna bröts av vid roten och stänkte golvet med klibbig sav.

Jag väntar på att han skulle höra av sig. Hans väska står kvar. Det har varit problem med energi- och vattenförsörjning , och med internet. Min lägenhet är fylld av ljus nu när den yviga monstera är borta. Jag har mycket begränsade resurser, det har många antar jag. I väntan på annalkande katastrof alla pratat om länge vill jag tömma alla matförråd. Kanske är det en inbillning att om allt är slut så leder det till ett slags slut. Att vi fick sitta i bunkern var ett falskt alarm, jag menar att man trodde att fienden- all krigshets driver

mig till vansinne- avfyrat något hemskt. Det som hände var en nära fly-by av den där kometen eller vad det nu var. När kan jag återgå till mitt spelande? frågar jag mig själv. Svaret infinner sig direkt- när kriget är slut och han hör av sig.

Stämningen i kompaniet är låg. Jag minns att hon sade en gång att det var lätt för henne att föreställa sig själv som en sten, hennes sociala liv var ju obefintligt. Hon menade också någon piezoelektrisk mekanism som lät henne spela in allt under tolkningarna, hon behövde inte anteckna. Varje dag hör man rykten om demobilisering. Regeringen är i upplösning, de främmande har tagit över, sägs det. Ingenting fungerar som förr, vi slänger våra mobiltelefoner och datorer. Snart kommer alla få glasögon för infraröd seende i mörkret och kommunikationssensorer- blinka en gång för ett ”ja”, skämtar vi, två gånger för ett ”nej”. Egentligen det där med ettor och nollor är ute. Kvantdatorer gör det överflödigt. De främmande som man säger för att inte skrämma barn har skrämt oss tillräckligt nu för att vi skulle tänka om. Jag åker inte tillbaka till Ukraina . Vi ska hålla ihop, vår internationella brigad, och återvända dit vi önskar, tänkte jag.

Om stenar… de växer inte och de reproducerar inte sig själva. Hon har inget liv, det kan stämma. Hon anpassar sig inte, reagerar inte på stimulans, så insnöad som hon är. Dock sträcker sig hennes band av perception mycket längre, energiutbytet är säkert rikare. Vi har ingen kontakt, hon har kanske fallit genom en myr, hon drar ju jämt runt i skogar och undviker stigar. Magnetiska stormar ger henne migrän, jag hoppas hon har hållit sig frisk, vi hade en topp nyligen, vilket fick börsen att rasa. Pengar saknar betydelse numera och utan pengar inget krig och dags att tänka om.

Hon berättade en del om det som spelades in på stenens yta. Det fanns folk som följde udda händelser i rymden. Inga foliehattar som ropar ”moderskeppet kommer!” vid åsyn av första bästa rörliga himlakropp, utan hyperkänsliga personer som trodde att de hade kommit en bit på väg genom att avkoda olika signaler eller pulser som avvek från det vanliga. Jag visste om hennes förkärlek för olika koder, hemliga tecken och sånt. Det byggde på övertygelsen om att allt var en manifestation av den hemliga skriften inlindat djupt inne i verklighetens stoff. När jag slutade följa uppdateringar av kometens 3 i Atlas läge och konstiga beteende på grund av AI producerade deep fakes, sade hon att det saknade betydelse vad kometen gjorde eller inte gjorde- processen var satt igång och budskapet i de första uppfångade signalerna kunde inte vara något nytt med tanke på tiden det tog för de att nå våra teleskop. Budskapet har alltid varit med oss, dock utan att vi uppfattade det och först när vi var på väg mot ett slags katarsis uppenbarades allting av en slump.

I några dagar kunde hon vara ute i snön. De här stelnade gula rännilar gör mig illamående, tänkte hon. Hemma försökte hon ta sig igenom ett stycke av Rachmaninoff, fast hade svårt att koncentrera sig. Ukraina befann sig ett steg från freden, Zelenskij som ett enda hinder. Hennes tankar irrade bort. Jag ville väl, men som alltid…jag kan inte göra det gjorda ogjort.

Rachmaninoff komponerade inte, han satte sina stora händer på klaviaturen, läste hon någonstans, och lät sin melankoliska emigranttillvaron spilla över tangenterna. Vilket visade sig att vara sant - hon stötte på svårigheter redan vid första bekantskap med den besvärliga notbilden. Man förlorade orienteringen när det gällde tonart- fem fasta b-förtecken och texten blir sedan hårt beströdd med tillfälliga kors-tecken- rättstavningens tyranni! Jag tittar ner på händerna, bestämde hon sig, och koncentrerar mig på greppen. Okej, här går han ner med hela steg, det låter så exotiskt, inte som Chopin med små skiftningar. Som avlägset klapprande av hästhovar av en skenande häst eller långsamt travande, avlägsna kyrkklockor eller dånande nära- förlust, nostalgi, vemod.

Så småningom blev hon kär i etudes tableaux opus 33, 39-an är också fin, lättare att älska med den berömda femman, där det finns en växling i färgklangen så många pianister missar, kompenserar med en liten rubato, och hon älskade sista etyden, den motsträviga och eleganta nian. Dock var 33-an en krasch. Speciellt första, om man spelar med oberoende höger, en tankspridd ryttare kanske.

”Du har problem med dubbel lojalitet”, sade han till henne en gång. ”Nej, svarade hon. Jag är lojal mot Sverige, som födde mig och mina barn. Att jag tittar mest på ryska och ukrainska nyheter och bloggar beror på att jag är skeptisk mot hur saker framställs här, och framställningen är urtråkig- är det så att jag börjar tappa min svenska eller har blivit till en sådan jag brukade förakta, som tittar på rysk tv dagarna i ända?” ”Du kan inte erkänna att du är drabbad av hemlängtan”, fortsatte han. ”Jag är hemlös, som du säkert vet”, var det enda hon kunde svara.

Hon var emot Nato och tyckte att man fick sluta skicka vapen och bistå Ukraina med data från satelliterna.
”Jag är faktiskt glad att Frankrike skulle folkomrösta om utträde.”
”Kiev håller på att frysa ihjäl. Hur kan vi sluta hjälpa den svage som drabbas? Är det inte att låta ondskan segra? Ska det inte finnas någon solidaritet länderna emellan?”
”Solidaritet? Där makten är inblandad? Ondskan kommer att sluta bomba. Värmen kommer att slås på. Om de ger upp för överlevnads skull, och går med på avnazifieringen. Vad farligt, va! Vissa vid makten får gå, andra sluta döpa om gator med kända förbrytares namn.”
”Men hur kommer det kännas för de besegrade, går det att leva i förnedring?”

”Den svage har inte råd med heder och dessutom ska de inte köra med utpressning och manipulering. Offrets taktik. De borde ha insett att de inte hade någon chans.”
”Du kan döda, inte tvinga leva”. *

Hon fick sluta tänka på deras gamla samtal. Han har inte hört av sig, hon spelar ändå. En lärobok om makt i vården och identitet på dotterns bord, också ett par byxor slänga över ett urkopplat piano fick henne att känna sig deprimerad. Identitet och makt borde det heta, identitetspolitikens moralutpressning offret kör mot den starke. En fälla, precis som i vår diskussion om det där kriget, som ingen förklarade. Det var hopplöst, ingen förstår, inte värt att försöka. Grannens röst malde om höga matpriser, hon frös inombords. Jag vill gå hem, tänkte hon, tillbaka till min parasitära existens.

Nej, din idiot, du fattar ingenting. Hon kom på sig att prata med skärmen. Trump spelar monopol…Internationell rätt har gått i graven… ja, jo moralen är vad Trump följer, inte lagen….Fråga vilken jurist som helst och han säger att lag och moral aldrig sammanfaller… vad är det för mening med civil olydnad annars? Ukraina har fått mer pengar än någonsin, säger du. Det fattas bara att du lägger till ”och nu efter att man har låtit alla överflödiga dö kan Black Rock gå in och förvandla Ukraina till en ny Singapore.” Vi måste hjälpa den svage tycker han, om den svage har rätt att förpesta livet för den starke och också för en stor del av sin egen befolkning, är en annan fråga, för annars får vi skriva om alla våra sagor. Den stygga vargen måste skjutas … Hahaha, det räcker med att han öppnar sitt gap… och Krim och Donbas hoppar ut.

Han klarar sig, hoppas jag.

* citerar fritt ur Lesja Ukrainkas dikt

Signalsystemet.

Jag vet inte varför jag intresserade mig för min granne i huset mitt emot, jag som alltid hade neddraget. Man kunde se in hos mig, i och för sig, som i ett dockhus, vilket ingav den lätt paranoida känslan av att vara iakttagen.

Först trodde jag att det var en galen eller i alla fall mörkrädd person som bodde där- det var tänt alla timmar på dygnet, de sparar inte på elen, tänkte jag. Sedan såg jag ett snyggt

mörkblont huvud som satt på en naken torso, som knappast kunde vara en galning- en ung kille med lockigt hår, lagar han mat naken? Ja kanske, han bor ju högst upp. Efter ett tag började man släcka där då och då, lite oregelbundet. Jag påpekar detta eftersom mina egna vanor var så automatiserade att man kunde ställa klockan efter de. Exakt klockan nio gick jag och lade mig efter att ha släckt överallt, och vid femtiden på morgonen var jag redan uppe och kokade gröt. Varje gång jag skulle tända eller släcka kastade jag en blick på huset mittemot, och nästan alltid var det tänt. De gångarna det inte var det fick jag lätt ångest, jag önskade att det lyste en liten lampa i fönstret i alla fall, som det gjorde ibland.

En gång såg jag killen i huset mitt emot putsa fönstret, mycket ovant och klumpigt, med osäkra rörelser över glasrutan. En annan gång hade han sällskap av en också snygg ljusblond tjej. Jag tänkte att det kanske var lite osunt av mig att spionera på honom (de) så där dagligen, men sen avfärdade jag den tanken med en föreställning om ett slags signalsystem, som jag själv, dock inte de, använde. Mina egna regelbundna nedsläckningar var som en mall med jämna pauser i ett partitur, där hans udda rytmer kunde skrivas in. När någon gång det var mörkt i huset under en lång tid (bortrest hoppades jag) var det som en lång fermat, och vilken glädje när lysrören i köket återvände eller åtminstone en liten lampa i fönstret!

Under en fasadrenovering hos mig, då jag bara kunde se huset mitt emot genom en hinna av plast, började jag lämna persiennerna i vardagsrummet uppdragna (jag har inga gardiner), den där hinnan fungerade också som ett skydd från andras blickar, inte enbart ett hinder för mina iakttagelser. Detta skulle innebära en liten skifte i partituret. Jag kan tänka mig mycket pedal på pianot eller en orgelpunkt, som ersattes av ett avskalat tema efter att fasadrenoveringen var avslutad, och persiennerna var kvar i det uppdragna läget, för att jag inte orkade med de trassliga trådarna, då jag blev mer och mer van med ljuset och insynen.

En natt drömde jag konstigt, det var på grund av att månen kunde titta in tror jag. Jag satt på en flygplats med resväskan mittemot några ryskor som jag kände igen men inte kunde placera. Jag frågade vart de skulle resa (själv hade jag ingen aning om mitt resmål) och de svarade att de skulle till Italien. Vart i Italien, undrade jag, och en av de sade någon ort jag inte kände till och förklarade sen att det var en semesterort och att det fanns oljefält där. Oljefält? Wow, vad bra, anmärkte jag fast dit ville jag inte fara. Jag vaknade tidigt, lampan på andra sidan var tänd.

Under dagen satt jag vid pianot och petade i Liszts Funerailles. Jag borde behärska mina ansiktsuttryck lite grann tänkte jag, nu när persiennerna är uppdragna. Samma sak gäller min ovana att torka händerna på filten när jag skalat en apelsin framför datorn. Eller så

får jag dra ner de igen, så att partiuret går i repris, vilket jag inte ville att det skulle göra för att det störde signalsystemet. Grannen mittemot släckte nu oftare och till julen skaffade han en elljusstake till fönstret. Själv plockade jag fram en lite sönderriven pappersstjärna som jag tände i när han hade släckt, så turades vi om.

Julen fortskred utan några ändringar i signalmönstret. Reser han inte hem till sina föräldrar?, frågade jag mig själv. Han är kanske infödd göteborgare. Och var har tjejen tagit vägen? Så sjukt att jag intresserar mig för det. När mina barn och barnbarn kommer syns vi för huset mittemot som fiskar i ett akvarium, eftersom jag är tvungen att tända i taklamporna, vilka jag annars brukar ha släckta. En annan tanke var att någon ensam och sjuk person (som aldrig gick ut) kanske satt vid fönstret, som i Hitchcocks film, och spanade in vad jag hade för mig. Jag utesluter inte att det fanns en liten förhoppning om att jag kunde ses vid piano med vackra handrörelser. Och även höras då och då.

Jag får inte avvika från partituret, för annars blir det helt sjukt. Fönstret längst upp i huset mittemot har immat. Han kokar en långkokgryta, tänkte jag. Jag får kontra med öppet, eller tvärtom stödja med motsvarande ånga från kastrullen med dumplings. Livet är ett preludium till döden, säger datorn, det påstås att vara Liszts ord, eller så var det Heideggers, mycket väl kan vara. Dimman i fönstret höll i ganska länge, jag blev orolig. Det klarnade till sist med skarpa blåaktiga sken från ljusrören. Jag tände min orangea plast taklampa i köket. Det är kompletterande färger. Tänk att han också tolkar signalerna.

Hans fönster står öppet, noterar jag. Vi går mot ljuset, (inte) döden, som Liszt hade sagt. Det händer mindre och mindre i partituret, dagsljus fungerar som långa tystnader. Han vädrar, han har ställt en ynklig planta i fönstret- paljettblad (de trivs inte hos mig). Jag borde putsa fönster innan påsk, de är jobbiga, öppnas utåt. Det måste göras i alla fall och jag tänker ställa en kruka med påskliljor i fönsterbrädan. Jag är framme vid lagrimoso delen i Funerailles, (glädjetårar känns det för mig), snart kommer tåget…mot ljuset.

”Röda torget”

Jag stod och väntade på busshållplatsen vid Sankt Sigfrids plan, när han gick ut från den röda tegelbyggnaden ryska konsulatet huserade i och grinden smälldes igen efter honom. Vi åkte dit tillsammans, han hade något för korta kamouflage byxor på sig som tillhörde min son. I porttelefonen sade han sitt efternamn och att han hade viktig information att lämna. Det tog bara tjugo minuter efter att han blivit insläppt. Han såg slagen ut, slagen i

huvudet med en tom säck, som man uttrycker det på ryska, det var onödigt att fråga hur det gick.

Det var så jag träffade honom: jag satt på Sahlgrenska, bruna stråket fem, efter tolkmötet där jag inte behövdes därför att han kunde svenska, när jag såg honom gå ner med en papperskasse i handen, i sjukhuskläder och inga skor. ”Du är inte utskriven, eller hur?” frågade jag. ”Nej, svarade han, men jag vill inte vara här, det är ingen låst avdelning.” Som tur hade han sin jacka med, han brukade slänga den över axlarna när han gick ut för att röka. Han kanske låtsades att detta var en vanlig rökpaus. Vi tog taxi hem till mig, vilket jag snart ångrade. Han var sjuk, nära att falla ihop på gården. Jag fick nästan släpa honom uppför vindstrappan till min lägenhet, och han är nästan två meter lång.

Hemma försökte han skrämmas med knivar, fast jag inte var ett dugg rädd, jag visste att han spelade galen. Han också bad mig att hålla hans hand när han skulle på toa och bajsa. ”Nej”, sade jag, ”men snälla, fortsatte han, galna människor är såna, du vet.” ”Okej”, jag var tvungen att gå med på det, men bara med ena foten på badrumsgolvet bredvid toasitsen, resten av kroppen i hallen och ansiktet bortvänt. Han insisterade på att jag skulle sova bredvid honom, vilket jag också var tvungen att gå med på för att slippa hans tjat, varken jag eller han själv intresserade av några intimiteter.

Varför han gjorde såna saker var uppenbart för mig, han behövde ett läkarintyg, men det tar inte bort det faktum att han inte var frisk. Efter besöket på ”Röda torget” som Sankt Sigfrids plan kallas i folkmun mådde han dåligt. Vi fick åka till Östra, till PK-husets akutavdelning. De tog emot honom ganska snabbt, jag satt kvar. Ett par timmar efter rusade han ut mot räcket i trappan och hävde sig över. Jag grep tag i hans fötter och höll fast med darriga av ansträngning händer, krängande med hela min kroppsvikt, tills två skötare skyndade till undsättning. Och dagen efter, när jag var där för att höra hur det var med honom, gick han ut till dagrummet med en stor bula mitt i pannan. Han försökte bryta sig ut genom fönstret, berättade personalen.

Tillfällig krisreaktion, stod det i intyget.
”Vad sade de till dig?” frågade jag.
”De ställde några frågor, läkaren var ryska. Jag berättade om dina signaler. Föresten, hade du schizofreni i släkten?”
”Ja”, svarade jag.
Det ringde på dörren. Jag såg två män, civilklädda poliser. Han gick ut i hallen, så var det hela slutspelat. Väskan blev kvar, med en blodig jacka i, jag visste det var hans blod, inte någon annans.

Återkomsten till Sverige.

Vid återkomsten åkte jag raka vägen till hennes adress. Med Lindholmen hade jag ingenting att skaffa- en oavslutad utbildning som inte var värd någonting i dagsläge. Allting har förändrats. Jag spelade galen, hon verkade galen med sina tecken och system, men det visade sig att hon hade rätt. De har försökt att kontakta oss många gånger. Hon såg ofta norrsken när inga andra såg det, men först när hon blundade. Dålig tarmflora orsakar sådana fenomen, skenförklarade hon, vilket också påverkar oss att fatta dåliga beslut. Jag tolkade det som om hon såg signalerna som skickades fram, inte som ett försök att rättfärdiga sina dåliga beslut. Dock kunde jag inte utesluta att det var hon som hade angett mig.

Jag ringde på, ingen öppnade. Jag får försöka igen sade jag högt till mig själv och gick mot Maria. Seven eleven fanns inte kvar. Vad synd, allting bara försvinner. Ukrainare hade rekommenderats att morra på morgnarna (eller ryta som lejon, och sluta ta emot allmosor), idag såg man efterverkningarna av morrandet. Nu är jag lika hemlös som hon, fast hon borde kunna lokaliseras, idag är det hur lätt som helst. Det vore mycket bättre att överraska henne förstås, men… Jag gick över torget och tog snabbvagnen in till stan.

Infodomänen hade öppet dygnet runt. Jag knappade in hennes namn för att kopplas direkt. En robotröst svarade att hon inte var nåbar. Hahaha, hon är aldrig nåbar, jag knackar på hos grannar och frågar imorgon, tänkte jag. Alla människor gick i ljusa kläder- det skyddar mot farliga partiklar- och var märkligt tysta, staden blev också mycket tystare- ljudlös trafik, inga hundar, damm överallt som dämpade fotsteg. Jag hörde att dammet kom från ett ämne som sprayades över, de främmandes sätt att ta itu med brottslighet med hjälp av lugnande medel (till följd av vilket alla husdjur i Göteborg dött ut).

Jag kände mig trött och hungrig, hade ingen lust att gå till City Hotel, som var min plan B ifall jag misslyckades att få tag på henne. Det var mycket bättre att gå och sätta sig någonstans. Jag tog rulltrappan till Femmans övre plan. Där fanns ingenting som lockade, så jag åkte ner igen och gick över till Östra Nordstan. Där satt några fyllbultar helt tysta och rökte.
”Hur är läget?”, frågade jag.
”Det är bara bra, du är inte svensk, va?” svarade en.
”Nej, jag har inte varit här på ett tag, känner inte igen någonting.”
”Det är sant, inget är som förr, vi är Göteborgs sista bohemer. De andra försvann.”
”Hurdå försvann?”, undrade jag.
”De blev hämtade.”
”Jaså, säger ni det.”
”Jo.Titta, där borta vid bron hänger tuben.”

”Vadå för tub?”, frågade jag.
”Som skickar bort folk som hämtas.Det finns listor över de, har jag hört.”
”Var någonstans?”
”Infoskiten har de.”
”Aha okej, jag fattar. Tack så mycket, ha det gott!”

Jag sprang tillbaka till Infodomänen och matade in ”listor”. Roboten gav mig flera alternativ. Avregistrerade fosfenogenexperimentdeltagare fångade min uppmärksamhet. Jag skrollade ner till L och där fanns tre namn, ett av vilka var hennes! Ja, jag minns det hon berättade i bunkern, först nu kunde jag koppla det. Hon såg fosfener för sin inre syn, det som liknar norrskenet, i lila och grönt. Jag chattar med roboten för att få reda på mer:
”Hur kan jag träffa avregistrerade experimentdeltagare?”
”Du kan lämna en ansökan här.”
”Vad bra, då gör jag det.”
”Kan du knappa in ditt namn och xar-koden?”
”Vadå för kod?”
”Xar.”
”Vad är xar för något?”
”Xantografiska profilen.”
”Jag har ingen.”
”Tyvärr kan du inte lämna ansökan.”
”Synd, tack i alla fall, hejdå.”

Jag släpade fötterna till bron för att titta närmare på tuben. Det är så de blir av med känsliga människor, tänkte jag. Mörkret fick de dammiga gatorna att skimra i silver. Tuben såg ut som en MR-maskin i maxiformat , den andra änden gick inte att se, den liksom försvann i luften. En liten röd lampa blinkade vid luckan ”frivillig åtkomst”. Jag tryckte på den, det visade sig att vara en knapp. Luckans dörr öppnades med ett surr och tuben sög in mig med en sådan hastighet och kraft att jag tappade skorna som föll ner i älven- jag hörde plasken och ekot mångdubblades, likt det man hör när man blir sövd.

Pannan slog in i en membran som tunnades ut och jag kunde urskilja ett objekt som liknade en gammal kassett-bandspelare med knappar play, pause, rewind, stop, eject med en elektronisk skylt ”ickevara”. Skylten visade en kort text med flera alternativ: stoppa in minnesbandet var första. Jag stirrade oförstående. Du behöver inte göra någonting, andas lugnt bara-följde därpå. Spela upp, uppmanade skylten. Jag tryckte på play. Spola tillbaka sade maskinen. Jag lydde och hamnade i bunkern där vi satt för två år sen. Jag såg henne men kunde inte få fram ett ord. Tryck stop och eject. Snabba dig, det finns ingen återvändo! Jag lydde och kastades ut ur medvetandet. När jag öppnade ögonen spände sig bron över mitt huvud. Jag frös om fötterna, klockan visade samma två på natten.

Jag satt där huttrande och rökte och halvsov tills det började ljusna. Jag går till roboten och frågar, tänkte jag.
”Finns det listor över avlidna personer?”
”Ja, det finns det. Jag skrollade ner till L. Samma tre namn. När avled de personerna?”
”Förra vecka. Namn publiceras veckovis.”
”När är begravningen?”
”Imorgon, en timme för varje. Åk till Västra.”
”Västra?”
”Ja, Västra, platsen för avregistrerade.”

Vad L har lämnat efter sig.

Jag fick en liten mapp med hennes noveller. Allt var skrivet på engelska.

CAGEA

I was buying sheet music like mad. Never fixing it, my fingers magnetically pulled to the right keys only during the first sight reading, slowing down of course, and missing a lot of things, but that's it. I feel I play much better when I improvise, more free, less self-conscious, because my fingers are often stiff of self-consciousness when I am asked to play, and I could get angry at both myself and at the person who asked. Still I cannot land on as beautiful tone combinations when improvising, so I keep on buying and playing whatever I like.

Let's take Schumann, I bought recently, band 1 of his samtliche werke, where we have Abegg variations. Abegg is the family name of the lady the work is dedicated to. I thought why don't I use my family name (I had to substitute some letters, so it turned into

CAGEA) to make a theme? It sounded nice, could be used as a riff. I tried some cool chords over it, using black keys as well, not only running off- beat on white keys, then a sweet melody came out of it, it wasn't mine, I don't remember where I heard it.

Now I think I am being unjust to myself. Practice leads me further on and when I am in the right mood I feel I can play written music to please my own ears (and heart) and even dare to take off the earphones. I have no carpets so the sound travels unabsorbed through the building and sometimes my excessive use of pedal (I don't have enough control over my too impulsive right foot) makes it blurry and dirty, but still my phrasing is usually good. I do care if I bother my neighbors, but what can bother me at times is the total absence of life signs from other people living in the house.

My love of music knows no limits. I play a lot of Schumann now, feeling a bit guilty since I swore my adoration to Beethoven last year, whom I never played as young since I was a Mozart kind before. And when I start thinking of my preferences I feel guilty for the sake of Mozart (paying tribute to him over forty years of my life) and Bach.

Fight between Z and T

Since I am well schooled in the art of verbal fighting thanks to my grandma, married to a Jew, I can appreciate the fight between Zelensky and Trump in the oval office to a full degree. That Ze was using explicit language (suka bliat') as some bloggers suggest, I am not sure, while J D Vance (I was laughing at how Ze called him J D all the time) commented on Ukraine not having manpower to fight back Putin, but the eye roll was there, and I give him a high score for "in three days". I mean after Trump yelling " You were alone? If we didn't help you, the war would end in two weeks! " "In three days, corrected Ze, as I heard from Putin."

What I particularly appreciate in that fight is my own recognition of some very specifically jewish ways of attacking the counter-part and manipulating on guilt and fear- "We were alone……you are going to feel…", meaning when P. comes after you, Trump interrupted " You are not to tell what we gonna feel, we gonna feel great!"…

Like some character of the Old Testament Ze believes in what is right according to the standards of the biblical times, all violence and horror and wishes for the enemy to be drowned in rivers filled with blood, he wants to lead his people out of slavery (under Russia) through bloodshed- ten years left, thirty completed. Far from perfect (who is

perfect in this world of duality? since Torah begins with bet, the second letter, while alef is hidden, only God Lord is one and perfect), Ze is not dishonest as some suggest, full of greed and cunning he may be, bargaining with lives, craving applause, demanding what he cannot get, but …

Neither Trump nor Rubio with the ashen cross on his forehead will ever get that Z is teasing, cursing and manipulating to drive the world closer to the abyss, to speed up the fulfillment of the promise of new life given to his ancestors, while they want peace and thus a delay in apocalypses. Ze is bad so that God Lord be all good. Without evil we know no good they say and it's a dualistic view on the world, where a balance between good and evil is maintained by impossibility of one side winning over the other. The good always wins, at least in our narratives, but who takes perspective into account? Who are bad guys today? Russia, North Korea, Iran? They don't see themselves as that.

If all is an expression of infinite might and infinite love of the creator and free will is given to us to choose the good, maybe such a balance exists to let us exercise our free will and learn by hard lessons, causing suffering if we make wrong decisions. A chess board, one step on a black square- punch! Yes, when before the fall we became like gods to know good from bad, we know but still do bad things either because we think all is bad (or all is good) or want to achieve greater good by bad means. Thus necessity of evil in this world- to deal with bad guys or what? Clean up, purify from what is sick and close to death to increase aliveness, let's look at nature- sublime, fiendish towards us.

World order based on rules is what is purely American way which Putin tries to destroy, he wants international laws, common and equal for all to rule. The balance of good and evil presupposes that each side lives by their own rules, so that sides don't flip over. But they do, as we see in Syria, where former al Qaida guys seized power from dictator Asad and now kill big numbers of people, which doesn't prevent them from being invited to European conferences. Before the so called autocratic regimes wanted to be left alone with their own rules, seeing democracies as destructive, while now it is time to stop seeing all in black and white and stop pointing at bad guys and justifying wars as struggle against evil. Multipolarity whatever it means is not about seeing enemies and friends but relationships based on mutual respect for security needs.

The battle of the serpent and the sun comes to my mind, when I see how Ze managed to eclipse half Europe (the Egyptian myth is about eclipse, when the serpent swallows the sun, but Ra turns himself into a cat and frees it) by his manipulations, and he is known to cause decline in people's affairs and health, unintentional it may be, passing some fluids through handshakes and hugs.

Neighbor

I often see her on Fridays in the laundry room. She looks like a country woman from the Middle East or maybe an Albanian, for that matter I am not sure at all I can guess right. The talk sounds arabic to me, judging by a few remarks I heard only recently- before they were very abrupt or inarticulate, like she shrieked "No!", as though life and death depended on me closing the self-locking door, when she saw me from the end of the corridor, a heavy bundle on her bowed back. She is very strange indeed. Her head is always covered, but haphazardly, not in a proper moslem way, either with a cap drawn over eyes, looking not hers, or wrapped in a shawl, that could have been a bath towel, and actually she often looks like she walked straight out of the bathroom, the way she is dressed. Maybe she is doing the laundry for somebody else, a boyfriend? I bet she doesn't live here. Always lots of clothes, covers, sheets to wash, never booking, only using scraps of others' booked hours, using all machines at a time and that very effectively.

The face of the woman is sly, small eyes, rosy cheeks (she is rather young, probably it wasn't correct calling her a country woman- she is rustic, raw, her manners brisk and cheeky, unpolished and totally unselfconscious, but she is rather an archaic urbanization product, her clothes a weird mix of jeans, hoodies and long skirts like from another epoch). She often wears an expression of sadness or displeasure, like when she saw me leaving the laundry room empty-handed- I was late and maybe she was hoping to take my machine. The grace and speed of her movements in the laundry are unparalleled, flying over the washers with big brushes, sweeping the floor, pulling the metal carts. I have never seen anyone both so fully inhabiting the place and the moment- her work is a joy to see- and so long removed from what is going on here and now. Whatever she experiences somewhere else crosses her plain face like a shadow.

Once, it was the day she taught me (haha, I'm so hopeless) to use the dryer, she unwrapped her turban, standing with her back to me, her feet firmly planted and a bit apart, like she was balancing on a horse back, and a cascade of wild, heavy hair fell down swinging like a horse tail behind her short stocky figure. I dropped my jaw in wonder and wanted to comment on it, but restrained myself, she wasn't paying any attention to me anyway.

Yesterday I saw her crouching over a flower-bed right outside the laundry room. She took no notice of me passing by, totally absorbed in plucking small weeds around a tulip, a mysterious half-smile on her face. I recalled her explanations of how to use the dryer, she chuckled a little mockingly over my incompetence, but not unkindly. Her small

round eyes can see beyond the appearances, I thought, and when I watch her coming out with a sack of laundry on her back, I see scenes from a market place in some distant land.

Metaphysics

Trump will take Greenland to become the accessor beholding the pure pole, the axis of the world. I am referring to Saturn.The tip of that huge umbrella is what he wants to control, so that the melting ices of Greenland don't flood the whole world. But the umbrella will inevitably break, creating an opening where the axis was, leading inside the earth, where a secret life thrives. And this was why the Pope was meeting Dalai Lama to discuss the possibility of surfacing of the king of the world.

An irresistible urge to write

An irresistible urge to write hit me the other day. I am a big reader, was at the moment in the middle of the third volume of a prize winning science fiction trilogy by a Chinese author whose name I forgot to remember. No matter how much I winced at some sci-fi and Hollywood stereotypes, the elaborate technical detail caught me and one story even moved me. It was about two lovers (unrequited desire) meeting in space- I saw like on a blurry screen of the film the eyes of the man, whose body was left behind on earth, only brain sustained by a life system sent out to another galaxy, meeting the eyes of the woman, in my experience my own eyes, through the sounds of "Lord, I call upon you" Bach's chorale prelude, the one you hear in Solaris in the famous weightlessness scene. There was transcendence of unbound by the laws of gravity feeling, a man and woman floating in the air towards each other, the crystal chandelier accompanying their movements. And actually more to add, from Chinese folklore: The meeting of two lovers on a magpie bridge (magpies turned to stars to help those lovers separated by spacetime, visible on February the fourteenth, on Valentine).

Cat, one year's notes.

It was the day of the meeting with the new cat in my daughter's family. I was walking along the straight path following the tram rails towards the transportation hub, where many tram and bus lines intersected. I was wearing my new puffer jacket (they were really big and broad last season), feeling inside a space suit, all zipped and buttoned, even the hood on.

Sealed in that space suit I continued along the straight line, and when I passed the neglected house on the side up the hill, I saw a big tail disappear into the bushes. I started looking about for a possible owner of a dog or was it a dog?- the tail was long and feathery and it whisked a couple of times in the air before disappearing. There was none.

The cat was the same colors, grey and white, as the cat I used to own years ago, and though I heard about their likeness from my daughter, I could't find any. The cat approached and accepted my greeting, no contact was made though. I felt silly- what did I expect? Cats usually like me a lot, but that one... The cat was a strong boorish young male, uninterested in sentimental bullshit. I saw him butting his head against a pot plant. He had a different side to him, according to my daughter, that I couldn't access.

My daughter wanted to trim his claws. The instrument was already on the low table in front of the sofa in the living room. I was supposed to hold the cat. The young tom wasn't even aware of what still lied ahead - I mean a visit to the vet. He suspected something. It looked like two females (one aging, another approaching the middle of her life) carrying out an assault on springing masculinity. Anyway, the cat had no desire to part with his weapons, so he broke free from my grip and ran to hide under the sofa.

I went home along the same path, sealed once again from the world. Christmas lights still on were flickering dimly in the dark like unapproachable stars.

The cat jumped up on the piano stool and put a paw on the keys. Me and my granddaughter were holding breath. "Play, please, play", I said. I tiptoed to the digital piano to turn it on, but the cat was already off it. We were back to breathing normally.

I discovered hidden patterns in the cat's fur. That was swirls and arabesques rather than stripes in silvery grey, hardly visible. The pattern was more pronounced on the cat's tail and less complex, looking more like stripes. The discovery increased the charm of the cat significantly. Yes, he has a side to him, so far unapproachable to me. That and another thing: the cat was sitting under the low table when we were playing taking turns on the keys, his eyes shut, like he was listening.

The cat tried his charms on me. He stretched his paws and made a pianist's movement. He also made a sardonic face, pouting with his lips and puffing up his cheeks, like kittens do when they suck milk. Maybe he was mirroring my facial expression (I was quite delighted) in a kind of neural mirroring scheme, and even, a thought struck me, mimicking my hands' movements on the keys.

The cat's head suddenly popped up over the kitchen table (jack in the box, the high kid chair still too low for a cat) like he was expecting to be served a meal. He scanned the content of our plates and hopped off finding nothing of interest.

The cat's behavior has been puzzling me recently. I played with him in the hall (he has more toys than I had as a kid), while my daughter was cooking dinner. Then I went to sit in the kitchen. Suddenly I felt two soft paws pressing on my lap. The cat was standing upright. He gave me a fast look and ran back to the hall. "Okey okey, I get it", I said and went after him. He wanted to play more. I noticed a feather was off his toy, so I picked it up and put in my pocket for it not to be swallowed by the cat.

The visit to the vet went well I heard. The cat sits on the window sill at night looking up in the skies, she says.

I was taking care of the cat while my daughter and my granddaughter who just turned eighteen were away in Poland. He is way too smart- managed to bite a hole in the package of cat snacks my daughter left on the table. I saw small pieces of blue plastic spread out on the floor and some crumbs, then the package itself that was ripped to shreds. I wondered how much he had eaten and how much plastic went along. The cat seemed ok if not a little disappointed at seeing me on the doorstep and not his family members. At any sound of a child's voice he checked the hall hoping it was my younger granddaughter coming.

The cat loves their balcony. What is freaking me out and why I was so unwilling letting him sit there is his way of pressing his head between the bars of the balcony grill, so that his head looks hanging out. It is not high, but still, knowing that a cat can squeeze its body though a very narrow passage, I felt nervous. And that other thing he did, when I

finally opened the balcony door after his demanding glances: the cat jumped up on the plant stand in just a moment. I panicked, grabbed him almost at his back paws and dragged him off- hard it was, the beast is very strong. That was it.

I keep talking about the cat's intelligence. When a ball rolls under the bookcase, instead of sticking his paw after it right away, he judges the distance and chooses the shortest one and the most comfortable angle. As to his ways with people he knows how to deal with us. Not only making himself cute to get something, and the cat is naturally a cuddly teddybear, but also trying to stop some behavior he dislikes. I was taking my chance on the piano of theirs that is different from mine (mine is too light action), sight- reading a lot of Liszt, with feeling and inspiration, but breaks and bad notes. The cat was growing weary of that mayhem -maybe it was mayhem to his ears- and since jumping on the keyboard, adding some avant-garde harmonies didn't help much, he set his claws on me like "Oh gosh how do I make her quit the noise?"

Once I saw the cat resting with his fore paws stretched out in front of his body and crossed.

Two more steps and the door closes behind me. I am carrying the cat. He's been out on a leash. Cat on a leash! It's an expression for something absurd, my son said.

The cat was put down on a lawn where my family was having a spontaneous garden party. It was my granddaughter holding the leash. The cat started towards the house right away, on bent legs, his belly almost sweeping the grass. The little girl could hardly manage running after. He stopped at the bushes lining the walls, but close to the wrong entrance. "You don't live here, dummy!" she said. The cat looked up and checked the windows and the balcony: "hmm...it looks exactly like ours", but alas, it wasn't. A big bumblebee landed.The cat turned his head, losing some degree of his stress, then he sniffed the big leaves, the leash tangled around his back paw. Still, he wasn't comfortable and at some moment it became too much trouble having him out. I was commissioned to deliver him back home. I had to walk holding him in a steady grip talking soothingly "soon you' ll be safe inside". He made no attempts to break free like he understood.

Later when I was leaving the cat said good-bye in tiny high-pitched voice, then threw himself on the rag in the hall, rubbing his back against it, and made a turn-over his paws in the air.

I heard about the cat's attack on their tv-set, or rather him chasing a fly and leaving a scratch on the screen. Complaints are coming almost every day. Turned over plants, nightly demands to be petted, while during the day he is simply ignoring his family members. He wants to go out, I suggested, having him on a leash doesn't work, or maybe he is suffering from the heat, the kind of coat he has. "He is going to end up at my place", I said.

I was hoping to be in charge of his feeding and cleaning his litter box during my daughter's trip to Paris, but it was not needed, since my granddaughter took care of it. Their piano was part of my willing to do it. I rarely play it and it is always a delight.

My daughter told me the cat had been locked out on the balcony during one stormy night. At opening the door she found him screaming, big horror-stricken eyes. Did he feel the aguish of separation from the world or abandonment, left out to freeze to death and forgotten, without food, water and access to the litter box? Well, he took his revenge by peeing on my daughter's sneakers. She had to throw them away no matter how many times she washed them- the odor of cat urine is very persistent, as I know well enough after similar experiences with my own cat, although that was about a different source of displeasure- wrong dry feed. Cats are like that, everybody show be aware.

The cat likes me a lot I think. I've been rescuing him from my granddaughters insistent hugs- he is such a teddy bear, he has grown, the paws are broad with luxurious white socks, she simply can't help wanting to hug and carry him. When I was about to leave the cat addressed me with his sweet talk and turn-overs on the back. I was praising him a lot during my visit that day for having caught a "mouse"- in reality it was a yellow leaf brought to the balcony by a sudden powerful wind gust, after which the cat received a treat. Soon it is Christmas again, almost a year has passed.